

Cybertronic

„Success is Mystery“

Cybertronic je nejmenší megakorporace ve světě MC a také nejmladší co do doby vzniku. Dosud je obklopena aureolou náhlého úspěchu, prudkého vzestupu a nimbem tajemna, zastírajícím mnoho věcí s ní souvisejících. Pravda, zdá se, je pohřbena hluboko ve snůškách výmyslů a dezinformací.

Prapůvod

Ačkoli se tak drtivá většina domnívá, Cybertronic nevznikl ani náhodou, ani genialitou jednoho člověka, jak bývá presentováno (ačkoli tyto faktory sehrály nezanedbatelnou roli). V určitém ohledu navazuje na tradice velmi staré, sahající do 21. století na Staré Zemi.

Na počátku 21. století nastal v Evropě vzestup technologické úrovně robotiky, kybernetiky a dalších oborů tohoto vědního odvětví. Mnohonárodnostní struktura EU, která dala později vzniknout korporaci Bauhaus, však rozvoj a progres výrazně brzdila. Elitářské skupiny, vzešlé z nejbohatších vrstev velkých zemí a nadnárodních koncernů, uzavřely mezi sebou užší spojenectví a smlouvy o spolupráci v této oblasti, včetně kosmické techniky. V této fázi hrály prim skupiny francouzské, neboť ve Francii byly těsně propojeny s vládnoucí mocí a mohly disponovat státními zdroji. Kapitál nově vzniklého uskupení, neformálně zvaného ‚Megatrust‘ a později zastřešeného hlavičkou Cyber Systems Group, byl výhodně propojen a nasměrován k akvizicím potřebných zdrojů. Jedním z prvních kroků bylo ovládnutí kosmoportu ve Francouzské Guyanně, jednoho z nejvýhodněji položených na světě.

Tento krok, uskutečněný stejně jako ostatní v přísném utajení, se stal základem pro obrovský majetkový boom skupiny, rychle proměňovaný v prudký rozvoj vědního výzkumu. Přestože překotné bádání nevyhnutelně vede do mnoha slepých cest, investované miliardy se velmi rychle vracely ve formě použitelných technologií. Vývoj kráčel nezadržitelně vpřed, ke světové krizi a Exodu, ale Cyber Systems Group byla ostrůvkem naděje na devastované Zemi. Z vlastních prostředků zbudovala ve Francouzské Guyanně gigantickou metropoli Megapolis, přeplněnou technologickými zázraky, napájenou miniaturními jadernými reaktory a

vybavenou nejdokonalejší laboratorní technikou. V útrokách gigaměsta žilo jen málo lidí, ale byli dokonale zabezpečeni proti strádání a nepřízni osudu. Megapolis předstihlo úroveň ostatní pozemské vědy o několik generací a koncentrovalo vědění dosud neznámé, z něhož mohlo mít lidstvo obrovský prospěch.

Tajemství terraformace planet, které je nám dodnes záhadou, se zrodilo právě v laboratořích Megapole. Bylo prodáno rodícím se megakorporacím za obrovské sumy a významné podíly v nich, které se tak dostaly do rukou Megatrustu. Aby tajemství zůstalo zachováno, tajná společnost se nevzdala svých nástrojů, pouze je umožnila použít v praxi. Za tímto účelem byl vytvořen zvláštní organizační útvar, Přísežná sekce Zlatého čipu, známá později jako Zlatý řád. Pouze tito lidé, pečlivě vybraní pro svou spolehlivost a věrnost, již museli odpřisáhnout na vlastní život, mohli manipulovat s hi-tech produkty Megapole.

Během ekologické katastrofy před Exodem postihla Cyber Systems Group první vážná krize. Šlo o prostý boj o moc mezi jednotlivými skupinami, z něž vyšla vítězně italsko-francouzská frakce, vedená tajemným miliardářem Gaiem Koffem, prosazující další odtrženost a zachování tajemství. Části anglo-americké, japonsko-čínské a německo-ruské utrpěly v konfliktu porážku a víceméně ztratily rozhodující vliv, byť jejich podíly nebyly úplně potlačeny. Tajemství Megapole neměla být svěřena lidstvu, ale pečlivě utajena. V této době došlo k otevřeným konfliktům, kdy se poražené frakce pokoušely pomocí armád národních států a okolních zemí zvrátit výsledek ve svůj prospěch, ale byly neúspěšné. Zde spatřili světlo světa první kyberneticky modifikovaní vojáci, jejichž i malý počet stačil k porážce mnohem početnějšího protivníka, např. známá ‚Pralesní bitva‘, v níž čtyři skupiny ‚cyberchasseurů‘, podporovány bojovými stroji, prakticky vyhladily vojenský útvar zvaný ‚venezuelská armáda‘.

V době Exodu se Megapolis stala posledním útočištěm elity Staré Země, která nechtěla opustit planetu. Hluboko v opevněných komplexech města nalézali magnáti bezpečí a klid. Idyla skončila během lunární války. Když se spor mezi Zemí a Lunou vyhrotil, došlo jim, že se situace vymyká jejich kontrole. Není známo, jakou roli hráli agenti Cyber Systems Group v plánu ‚Megatělo‘, je nicméně možné, že právě oni varovali Lunu před hrozícím útokem a zapříčinili tak zkázu Země. Když Luna vystřelila subatomové hlavice, byla Megapolis již prakticky opuštěna a zakonzervována. Její obyvatelé přesídlili na Měsíc, na stranu vítězů. Město samo však nebylo zničeno. Jeho konstrukce dokázala odolat čemukoli mimo přímý zásah jaderné střely a k tomu nedošlo, snad jako vděk za prokázané služby. Hluboko v jeho útrokách zůstala pohřbena mnohá tajemství a údajně i těla mnoha lidí v hibernovaném stavu. To vše mělo být součástí velkého experimentu, který byl posledním projektem tajného města. Soudržnost Cyber Systems Group, otřesená již dřívější roztržkou, však rychle vzala v novém světě za své. Jednotlivé skupiny opět soupeřily, poražení napřeli své úsilí do národních korporací. Ve světle nových možností nebylo pro existenci obdobné skupiny příliš prostoru. Navíc technologie Zlatého čipu se stávala stále častěji terčem zájmu megakorporací a jejich špionážních složek, které si dobře uvědomovaly, že kdesi v pozadí stojí neznámý, leč technicky nesmírně vyspělý subjekt a toužily odhalit jeho tajemství. Zbylí příslušníci skupiny se naučili skrývat všechno důležité a díky technickému náskoku se jim to i podařilo. Neopatrní byli umlčeni, vůdci se skryli hlouběji v anonymitě. Nastal doba úpadku, trvající po celou éru Zlatého věku, 1. korporačních válek, Algerothova vpádu a velké části Věku víry. Stará tajemství upadla v zapomnění, přesto stále existovala a čekala na své znovuobjevení. Věk víry vytvořil příležitost. Technická úroveň civilizace byla nejnižší od dob Exodu. Uběhla dostatečně dlouhá doba, aby se zapomnělo mnohé z toho, co lidstvo dříve znalo a používalo. Stačilo jen, aby se někdo chopil možnosti, ale dědicové Megatrustu již nebyli jako jejich předkové. Zapomněli a byli spokojeni se svým stavem, nebo vymřeli. Všichni až na jednoho.

Vznik

Jmenoval se Raoul Mannerheim a pocházel z bohatého bauhauského rodu, tradičně příslušného korporáčnímu sektoru Balt. Mocenské boje s campenhausenskými vévody, odstartované již v době etablování tzv. vojenských suverénů, však zničily jeho předky a zbavily je majetku i vlivu. Raoul přežil jako jediný. Byl nadaný vědec a konstruktér a výtečný programátor. Měl před sebou budoucnost v jakémkoli místě či době, ale nebyl s tím spokojen. Status vyhnance jej pobuřoval, věděl, že jeho starobylý rod byl pohaněn a on musí tuto křivdu odčinit. S velkými potížemi a po mnoha peripetiích vyvázl z Venuše a odcestoval na Lunu, centrum Sluneční soustavy. Zde měla jeho rodina finanční rezervy, s jejichž pomocí rozběhl svůj výzkum. Zabýval se tvorbou virtuálního prostoru, nového, elektronického světa. Věděl, že pokud objev zveřejní, megakorporace mu snesou modré z nebe, jen aby jej získaly pro sebe. Těšil se na ten okamžik, až odmítne nabídku Bauhausu a pokoří jeho představitele, nebo ji přijme s podmínkou navrácení rodového postavení a trestu pro pyšné Campenhauseny. Ta vidina jej poháněla dál a dál.

Ačkoli uprchl, neunikl hledáčku Bauhausu a bystrým očím Bratrstva. Jeho aktivity nebylo možné zcela utajit. V určitých kruzích Luna City se začaly šířit neurčité obavy. Raoul záhy shledal, že jeho financování začíná dostávat závažné trhliny. Sponzoři odstupovali od jeho projektu, zastrašení výhrůžkami. Aktiva ztrácela díky machinacím na trhu na ceně, některé subjekty rovnou zanikly. Finanční podpora jeho výzkumu se během tří měsíců zhroutila.

Raoul propadal zoufalství. Exekutoři brzy zapečetili pro dluhy jeho dům i zbytek majetku. Ukázalo se, že většinu půjček mu skrytě poskytli sami Campenhauseni a nyní jej drželi pevně v rukou, spolehlivě ukryti za barikádou bank a kartelových institucí. Svě protivníky podcenil a nyní prohrával svůj boj.

Onoho večera seděl zoufalý muž v domě, který měl na druhý den podle příkazu opustit. Laboratoře byly prázdné, všichni zaměstnanci se již rozešli, když došly peníze na výplaty. Ačkoli nejpodstatnější část výzkumu tajil, i tak mohli jeho nepřátelé jejich výsledkem získat řadu cenných informací.

Znovu pročítal seznam zabaveného majetku, když jeho oko padlo na jedinou položku, která nebyla zaškrtnuta. Nechápatě se začel. Podle strohého údaje v katastru Luna City mu patřil ještě jeden dům, o kterém dosud neměl ani tušení. Nechal počítač vyhledat adresu. Trvalo to nezvykle dlouho a když program došel k výsledku, zatajil se mu dech. Místo leželo v nejhlubším podlaží města, nyní překrytého mnoha novými patry, v místě temnoty a ztracení. V proslulé Hlubině, o níž se vyprávěly hrůzostrašné historky o mutantech, kacířích a šířící se Černé symetrii. Nebylo divu, že se exekutoři neodvážili tento majetek obstavit. Žádný normální člověk si do Hlubiny netroufl.

Kdyby se nad tím zamyslel, nejspíš by ho napadlo, že dům už nestojí nebo byl zcela zpustošen strašidelnými obyvateli podzemí. Ale Raoul Mannerheim na to nemyslel. Jako v transu se oblékl, sebral zavazadlo se svými nejnnutnějšími věcmi a vydal se do spodních podlaží Luny, do míst, kde první osadníci vybudovali svá sídla, nyní dávno zapomenutá.

Kráčel dál a dál a ulice kolem něj stále více temněly. Ve stínech se hýbaly nepřírozené věci. Občas přeběhla přes cestu zmutovaná krysa. Z hromad špíny a odpadků si jej prohlížely desítky pichlavých očí. Ale nezastavil se na své cestě a pokračoval dál. Jak krácel, měl pocit, jako že si něco připomíná. Dávné vzpomínky, které nemohly patřit jeho osobě, zasuté události. Cítil podivné vzrušení, jeho myšlenky horečnatě běžely.

Tvrdí se, že Raula Mannerheima sledovala ten den dvojice agentů Bratrstva. Ohlásila se naposledy před vstupem do nejnižšího podlaží Luny a pak už o ní nikdy nikdo neslyšel. Hlubina si vyžádala další oběť.

Konečně Raoul došel na místo určení. Dlouho pátral po nějaké známce čísla, ulice nebo jiného určení, leč marně. Všude kolem se táhly ruiny, improvizované podpěry a všudypřítomná špína.

Nakonec vešel do zbořeniště a po krátkém hledání našel zachovalé dveře. Byly to těžké pancéřové dveře, které se sem do ruin rozhodně nehodily. Vypadaly nepoškozeně, navzdory četným pokusům o jejich proražení, dokonce i za pomoci výbušnin. Dlouho na ně bezhlesně pohlížel, pak prostě přiložil ruku a chvíli po nich přejížděl.

V podstatě se ani moc nedivil, když dveře s tichým cvaknutím zajely do podlahy a umožnily mu vejít do úzké chodby, v níž se ihned rozsvítily typické pruhované lampy nouzového osvětlení. Jakmile se tak stalo, dveře za ním tiše zaklaply a Raoul Mannerheim stanul na počátku svého nového života, života nejtajemnějšího muže sluneční soustavy.

Viděl věci, které několik století žádný smrtelník nespátřil. Pracoval s počítači, zkonstruovanými v době Exodu, které měly implementovány části umělé inteligence. S úžasem zíral na složité majetkové odkazy, proplétající se skrze osudy mnoha bohatých rodů světa i dalších, o nichž v životě neslyšel. Poznal, že je dědicem starého impéria, překypujícího technologiemi a informacemi nedocenitelné hodnoty.

Mezi věcmi ukrytými v trezoru našel Prastarý čip, skrývající informace o Megapoli a jejích tajemstvích. Když jej aktivoval, objevila se na obrazovce tvář. Tvář génia, který vedl Cyber Systems do nové éry lidstva, Raoulova předchůdce Gaia Koffa.

Tajemství se začalo odkrývat. Hologram mu sdělil, že v době Exodu byla DNA všech příslušníků Megatrustu pozměněna tak, aby nesla jistou informaci. Na jejím základě bylo možné rozeznat kdo patří k trustu a díky tomu byl i on sám vpuštěn do tohoto domu. Nebyl majitelem, jen strážcem a nesl odpovědnost za tisíce dalších.

Raoul si záhy uvědomil, že sice získal kapacity pro výzkum, které byly navíc nesrovnatelné s jeho dosavadními, ale bez financí nedokáže zachránit nic. Proto začal plánovat nový vstup na finanční trhy a právě v této době založil Cybertronic Investments, Inc.

Zároveň pokračoval ve svém vývoji. Díky informacím obsaženým v Prastarém čipu mohl poskočit o několik úrovní dopředu. Zde vytvořil základní verzi Subreality, řízenou umělým elektronickým mozkiem, prvním sestrojeném AI od vzpoury myslících strojů.

Nádhera jeho výtvaru jej nadlouho pohltila. Celé dny brouzдал virtuálním světem a objevoval jeho tajemství. Stále vylepšoval možnosti. Díky změněné DNA měl možnost napojit se přímo na něj svou myslí. Brzy dokázal využívat nástroje Subreality natolik efektivně, že jeho mysl předstihla svou výkonností všechno dosud známé a dostala se daleko za hranice lidskosti.

Jedním z efektů tohoto procesu bylo, že Raoulova genialita se mohla zaměřit na jakýkoli obor. Když se rozhodl prozkoumat finanční trhy, pro CSB (*Central Subreality Brain*) bylo záležitostí několika málo vteřin stanovit prognózy vývoje. Navíc se jeho programy, které nyní vytvářel nativně přímo ve virtuálním světě, snadno dostávaly do systémů korporací, bank a dalších institucí, odkud získávaly citlivá data. Hned první obchody vydělaly velké množství peněz, ale Raoul si uvědomil, že není vhodné takto postupovat. Věděl díky svým zdrojům, že se na jeho firmu ihned zaměřil pátravý zrak Cartelu a proto v dalším týdnu většinu investic zase se ztrátou rozpustil, aby se vyhnul bližšímu zkoumání. Nyní to vypadalo jako náhodný úspěch. Inspektoři *OIC (Outside Investigation Committee)* jej ještě nějakou dobu monitorovali, ale když se nadále nedělo nic zvláštního (Raoul si dával dobrý pozor, aby jeho

obchody nevybočily z průměru), časem jej pustili ze zřetele. Byla to chyba – největší, jaké se Cartel za dobu své existence dopustil.

Raoul si uvědomil důležitou věc: Bratrstvo a Campenhauseni jej nenechají nabýt majetku a tím i vlivu a moci, aniž by zasáhli. Že to umějí velice účinně, mu už jednou ukázali. Navíc věděl, že pasou po výsledcích jeho výzkumu. Neměl ani pochybnosti o tom, že Bratři jej prohlásí kacířem a popraví, jakmile jim padne do rukou. Zatím byl v bezpečí, ale jednou bude muset vyjít z úkrytu, pokud chce využít svých zdrojů.

Raoul se pustil do práce. Sestavil seznamy lidí, kteří náleželi do Megatrustu. Identifikoval je podle snímačů DNA v různých institucích, na něž se napojil. Postupně je začal kontaktovat, připravil je na příchod něčeho nového a velkého. V Imperialu byl infikován celý klan St. John-Ross, respektive jeho vládnoucí rodina. Raoul pracoval za neskutečně obtížných podmínek, v naprostém utajení a pomocí Subreality, která byla pro soudobé technické prostředky prakticky neodhalitelná, přesto nebezpečí rostlo každým dnem.

Celá operace byla provedena náhle, během jediné noci. Všechny podíly bývalé Cyber Systems, rozmělněné v korporacích a independentech, byly převedeny na Cybertronic Investments. Tisíce lidí změnilo svou příslušnost i se svými majetky. Docházelo k nesmírně komplikovaným finančním operacím, které zasáhly lunární burzu a jejím prostřednictvím se šířily i na ostatní planety. Trh byl zaplaven falešnými informacemi, docházelo k přesunu obrovských sum, aktiv a dalších finančních komodit. Druhý den začaly komunikační sítě, záhadně přetížené během noci, opět fungovat a zjistilo se, že mnohé ze zpráv byly dezinformace, jenomže už bylo pozdě. Akcie tisíců firem byly skoupeny za zlomek své hodnoty. Povstal nový gigant finančního světa.

Korporace, Cartel i Bratrstvo utrpěly šok. Nedokázaly vysvětlit, jak je možné, že někdo uskutečnil tak rozsáhlé operace, aniž s tím mohly cokoli učinit. Na finančních trzích se šířil strach, přerušovala se komunikace, megakorporace rokovaly na půdě Cartelu a přijímaly neplodná a neúčinná opatření. Jednalo se i o násilném zásahu, ale nakonec z něj sešlo. Nikdo nevěděl, na koho by měli zaútočit. Panoval chaos, příslušníci nové korporace se stahovali do předem připravených míst a ujímali se správy organizačních věcí. Raoul za pomoci *CSB* řídil všechny operace osobně, uděloval příkazy a prováděl miliardy elektronických úkonů. Klanové vojsko St. Johnů se opevnilo v pozicích a následně začalo organizovat další ozbrojené síly pomocí zbraní a vybavení, nakoupených dlouho dopředu a opatrně shromažďovaných. Do večera byl Cybertronic připraven čelit úderu korporačních armád, ale ty se nakonec k ničemu neodhodlaly. Bitva v ulicích Luna City se jim zdála přece jen příliš velkým hazardem. Bratrstvo se navíc obávalo, zda se nejedná o nějaký další zákeřný úskok Temnoty a připravovalo se na nejhorší. Velké korporace se stavěly k celé věci rezervovaně, neboť se necítily vážně ohroženy; Imperial naopak již v první chvíli pochopil, že událost ohrožuje samu podstatu jeho existence. Ale dezerce klanu St. John-Ross jej připravila o možnost aktivního zásahu, do rukou nepřítele padly tajné kódy, operační schémata, dislokace sil a než se podařilo vše napravit a zahladit nejhorší škody, uplynul už dosti dlouhý čas.

Raoul nezahálel. V novém sídle korporace, paláci tyčícím se přímo nad tajným úkrytem, se sešla první porada vedení Cybertronicu. U dlouhého stolu seděli živí představitelé nové megakorporace, dědicové dávno zapomenutého Megatrustu. Na druhé straně sám Raoul ve virtuální podobě (již tehdy nedůvěřoval svému okolí), holografická projekce *CSB* (stylizovaná do kyberizované lidské tváře) a videozáznam Gaia Koffa, sdělujícího všem pradávne tajemství.

Zde byl stvořen zárodek vůdčího orgánu, zvaný veřejně Rada vládních koordinátorů (*Board of Government Coordinators*), proslulé *BGC*. Už od samého počátku byla obestřena mnoha spekulacemi, fámami a tajemstvími. Tvrdí se, že řídicí orgán Cybertronicu, zvaný Kolektiv (*Collective*), je tvořen osobami zvanými jen Exekutiva (*Executive*) a číslo. Jako u všeho, co se týká této korporace, je na tom tvrzení část pravdy, ale nepostihuje ji celou. Exekutivy totiž řídí jen některé sektory Cybertronicu, zejména týkající se obchodních, výrobních a jiných ‚podnikových‘ aktivit. Politické záležitosti jsou v kompetenci druhého grémia, již zmíněné Rady koordinátorů. Obě složky mívají někdy i společná zasedání, nicméně jen velice zřídka. Toto oddělení moci výkonné a složky obchodně-technické je základem mocenské rovnováhy v korporaci.

Incident Quintilian

Prvním aktem, který Rada na svém ustavujícím zasedání schválila, bylo jmenování Nigela St. Johna do funkce prvního bitevního koordinátora (*Battle Coordinator*). Tím se v jeho rukou zkoncentrovala vojenská moc korporace (kterou stejně v této chvíli tvořili z 80% jeho vlastní lidé, přeběhlí od Imperialu).

Toto ustanovení předznamenalo na dlouhou dobu vojenské zaměření korporace. Vojáci, zejména dobrovolníci z řad běžných členů (*People Volunteers*), se cvičili v ‚imperiálním‘ způsobu boje. Nicméně již od počátku byli podporováni vylepšenými technickými systémy, převzatými od dávných cyberchasseurů zapomenuté Megapole. Všichni také vyfasovali podpůrné prostředky včetně bojových drog.

Ačkoli v Luna City nevypukla otevřená válka, situace zatuhnula na bodu mrazu. Výzvedné služby megakorporací horečně stupňovaly svou aktivitu, Cartel a Bratrstvo rozjížděly mohutnou mašinerii tajných operací. Novopečení vojáci a příslušníci bezpečnostních sil byli nuceni zasahovat na mnoha místech a bránit své kolegy a objekty v desítkách malých potyček. Technická podpora a stimulanty se v těchto bojích mimořádně osvědčily a výrazně napomohly k závěrečnému úspěchu Cybertronicu. Po měsíci napětí Cartel jako první stáhl své síly a rozpaky zavládly i v Bratrstvu. Bylo již zjevné, že se nejedná o průnik Černé Legie a věc se začala přesouvat do konkurenční roviny. Raoul Mannerheim jednal rychle. Výměnou za některé technologie si koupil tichou toleranci ze strany Capitolu, korporace s největším vlivem na Luně. Byl to dokonalý tah. Capitol měl v Cartelu největší vliv a díky tomu se podařilo realizovat vstup delegace Cybertronicu do Cartelu, zatím v roli pozorovatele. Nesmírně obtížné role jejího vůdce se ujal profesionální diplomat Jason Torrino, který předtím ve stejné roli zastupoval několik nezávislých korporací. Torrino měl v kartelových strukturách mnoho známých a jeho zásluhou napjatá situace rychle roztávala a měnila se k lepšímu, byť korporace zůstávaly rezervované a Bratrstvo a Imperial dokonce nepřátelské.

Jelikož Cybertronic Investments, Inc. získal celou řadu objektů a pozemků mimo Lunu, bylo nutno okamžitě zabezpečit a zorganizovat jejich správu a obranu. Na asteroidech (a v této době ani na planetách) přirozeně neexistovala možnost zapojení Subreality, vše se muselo řešit postaru. Nově tyto kompetence přešly pod ministerského koordinátora pro kolonie (*Ministerial Coordinator of Dependency, Ministeriale Coordinatore per Colonia*) Sebastiana Carrowa.

Hned první pokus o převzetí kontroly skončil konfliktem. Bratrstvo se prozatím stáhlo, ale Garanti podněcovali v imperiálním parlamentu vojenský zásah proti nové korporaci.

S podporou Bratrstva si Imperial troufl přistoupit k akci. Válečná kosmická loď Intrepid se pokusila obsadit kybertronické plavidlo Quintilian, směřující do asteroidního pásu. Pokus o výsadek však skončil fiaskem, na palubě bylo několik vylepšených vojáků, kteří imperiální elitu ve vražedném boji na krátkou vzdálenost úplně rozdrtili. Kapitán Intripidu, když zjistil, kam situace dospěla, dal povel k palbě a neozbrojený koráb nepřítele rozstřílel.

Zničení Quintilianu nadlouho předznamenalo vývoj vzájemných vztahů. Imperial, povzbuzen úspěchem přikročil k ofenzívě a obsadil násilím řadu objektů v asteroidním pásmu. Zdálo se, že přítomnost Cybertronicu zde brzy zanikne, nebo bude redukována na nevýznamné procento.

Odveta přišla jako blesk z čistého nebe. Nikdo nezaznamenal, jak se kybertronické posily dopravily do oblasti, hlídkující plavidla nic nezaznamenala. Nicméně, ozbrojení muži s typickým ‚Céčkem‘, které se v následujících letech stalo noční můrou imperiálních velitelů, vzali ztečí řadu nedávno dobytých kolonií a vyhnali uchvatitele. Vše bylo provedeno tak rychle a bezchybně, že operace těchto rozměrů nutně budila úžas. Zajatce, získané během akce, vrátil Cybertronic Imperialu na palubě lodi Intrepid, která zaparkovala na oběžné dráze

Luny několik měsíců poté. Její posádka, která způsobila zničení Quintilianu, byla pryč, zmizela beze stopy. Palubní záznamy byly vymazané. V krátkém komuniké Cybertronic uvedl, že Intrepid byla po projevu nepřátelského chování násilně obsazena výsadkem z lodí Trilian a Roma Nigra. O posádce nepadlo ani slovo a nikdo se na nic neptal. Všichni pochopili, že pachatele potkal trest, dost výmluvný sám za sebe.

Fiasko nákladné akce vyvolalo depresi v Imperialu a rozčarování Bratrstva. Nebylo možné uvěřit, že někdo dokázal koordinovat tak rozsáhlou operaci. Neexistovaly komunikační systémy, které by toho byly schopny a korporace tvrdohlavě odmítaly přiznat, že by je někdo mohl natolik předstihnout v technickém vývoji. Opět se začalo hovořit o kacírství, temnotě a Černé symetrii. Předmětem zájmu se stal sám proces získávání nových členů. Nikdo nedokázal uspokojivě vysvětlit, jak mohlo dojít k tak masovému exodu lidí. Hovořilo se o temné magii, vymývání mozků, drogách. Řada osob byla uvězněna agenty výzvědných služeb a vyslýchána za použití nejtvrdějších prostředků. 90% z nich se přiznalo k verbování ve prospěch Cybertronicu, což nápadně koliduje s faktem, že 90% lidí se na těžkém mučení přizná k čemukoliv co neudělali.

Korporace nemohly získat tajemství, neboť nikdo ze zadržených jej neznal. Bylo zjeveno pouze nejvyšším představitelům korporace a spolu s nimi střeženo jako oko v hlavě. Tak se stalo, že nedošlo k objasnění a dál se šířily pomluvy, dezinformace a lži.

Paralelně s touto operací probíhaly i další bojové akce na planetách, zejména na Venuši. Bauhaus byl těžce postižen vznikem Cybertronicu, zejména územně a na mnoha místech se pokoušel dobýt vojenskou silou zpět, oč přišel. Tato tzv. „rozpačitá válka“ mezi setrvalými a bývalými Bauhausany nabývala různé intenzity. Nejtvrděší boje vypukly v enklávě Kerkrade, kde došlo k nasazení postupně tří velkých bojových uskupení kybertronické armády. Na většině míst však Cybertronic své pozice uhájil.

Temnota

Po upevnění pozic přešel Raoul Mannerheim k dalšímu důležitému kroku. Vypravil expedici na Starou Zemi, aby vyhledala bájně Megapolis a prozkoumala technologie. Tajným cílem bylo zjistit, v jakém stavu se nachází hibernovaná těla, případně se pokusit o jejich převoz. Vše vypadalo dobře. Klamné manévry odvedly pozornost hlídacích psů stranou. Koráb Alta Terra překonal vzdálenost k Temnému Edenu v krátkém čase. Podle údajů Prastarého čipu bylo lokalizováno Megapolis, jinak dávno ztracené v hlubinách zničené země. Týmu průzkumníků se podařilo vniknout do útrob pevnosti, plné tajemství z dávných časů. Nicméně, Raoul podcenil situaci. Nebyla to snad jeho chyba, protože nepřítel nepřicházel z jeho světa a on se s ním nikdy dříve neseťkal.

Temnota upřela svůj pohled na jeho dílo již před dlouhou dobou. Jeho mysl, žhnoucí plamenem vzpoury, byla pro koruptory Černé Legie neodolatelným lákadlem. Nicméně, dosud se drželi zpátky, neboť je vyšší moc nepustila z řetězu.

Při výpravě do Megapole Raoul podruhé použil komunikační schopnosti Subreality mimo Lunu. Poprvé se tak stalo, když koordinoval operace na asteroidním pásu. Tehdy Ilian, Paní prázdnoty, poprvé uzřela dokonalost virtuálního světa, který stvořil. Světa s vlastními zákony a vlastním prostorem, který se dotýkal toho reálného jen velmi okrajově. Přesto i to málo stačilo Černé symetrii, aby vstoupila do Subreality a pokusila se ji přetvořit ke svému obrazu tak, jak přetvářela světy Temnoty.

CSB zaznamenalo útok ihned, jak se virtuálním prostorem rozvinula první temná vlákna. Jako umně vzorovaná pavučina pokrývala celé plochy kybernetického světa. Komunikace mezi korábem a Lunou byla ihned přerušena a všechny objekty Subreality se octly pod útokem.

Tehdy si Raoul uvědomil, nakolik je hrozba Černé legie skutečná a byl nemálo vyděšen. Zdálo se, že není možné zabránit šíření Temnoty. Pohlcovala velké kusy Subreality a přetvářela je v jinou strukturu.

Raoul se v zoufalství uzavřel do vlastní sféry, odříznuté fyzicky od okolního prostředí. Mohl se jen dívat, jak jeho výtvar, nevybaven žádnými obrannými prostředky, hyne pod úderem neznámé síly.

Ničení a zkáza pokračovaly dál. Raoul propadal zoufalství. Vše bylo pohlceno Temnotou a on sám zůstal ztracen v nekonečném kyberprostoru virtuálního světa, uvězněn ve svém vlastním výtvaru.

Pak se stalo něco zvláštního. Objevil se portál, vedoucí „jinam“. Po dlouhém váhání jím prošel a s úžasem shledal, že se ocitl zpátky v Subrealitě. Alespoň to tak vypadalo.

Všechno se zdálo být v pořádku – vyjma *CSB*. Elektronický řídicí mozek byl zjevně těžce postižen, takže nebyl schopen běžné komunikace. Vše v Subrealitě přestalo být řízeno, když bylo *CSB* vyřazeno z provozu. Raoul si uvědomil, že musí mít připraven záložní systém, když jeho skvělý výtvar, dědictví starých technologií, selhal.

Analýzou zjistil, co se stalo. *CSB* poznalo, že nedokáže účinně čelit útoku. Na vyvinutí obranných komponent by muselo rozkódovat strukturu samotné Černé symetrie a to ani ono nemohlo dokázat, obzvláště v tak krátké době. Přijalo tedy nouzový plán.

Obdobným úkonem, jako byl použit při stvoření Subreality samotné, *CSB* vytvořilo nový systém, nezávislý na předchozím a fyzicky od něj oddělený. Avšak samo bylo s první verzí Subreality svázáno natolik, že se od ní dokázalo odříznout jen za cenu sebezmrzačení. Bylo to, jako by si člověk uřízl část mozku, smysly a celé tělo.

Po dlouhém zkoumání Raoul zjistil, že ona první Subrealita stále existuje. Ovládla ji Temnota, ale nezničila. Naopak, chystala se jí využít ke svým cílům.

Raoul věděl, že to nesmí dopustit. Vytvořil kopii *CSB*, která řídila novou Subrealitu stejným způsobem jako staré *CSB* řídilo tu první. Pustil se do zálohování, autoopravných procesů a budování obranných systémů. Z logů rekonstruoval některé části struktur Černé symetrie, které útočily na jeho výtvar a jejich pomocí testoval obranu. Když byl spokojen, provedl riskantní plán.

Znovu otevřel ve starém *CSB* kanály spojující jej se první Subrealitou a spustil procesy přepisující strukturu.

Nepovedlo se to jak předpokládal. Černá symetrie se dokázala měnit přímo v reálném čase, aby čelila tomuto úderu. Virtuální prostor se ořásal, jeho integrita byla narušena. Symetrie se pokusila proniknout do nového systému, ale ochranné systémy fungovaly dobře. Předtím, než stačily útočné struktury Symetrie zmutovat do nových podob, Raoul spojení přerušil.

Respektive, pokusil se. *CSB* nedokázalo podruhé udělat totéž, zbavit se svých znovu nabytých smyslů. Uzavřelo se v první Subrealitě a pustilo se do dlouhotrvajícího boje s mocí Temnoty. První svět se z větší části zhroutil, zůstaly z něj jen ohořelé kybertrosky. Pouze malá část byla zachována, jinde se struktury pod působením protikladných sil rozpadly nebo přeměnily. Oba světy zůstaly nicméně odděleny a jejich řídicí prvky, *CSB* a *CSSB* (*Central Second Subreality Brain*), mohly komunikovat jen přes zvláštní rozhraní, nazývané prostě Metro (uživatelé, kteří měli možnost do něj vkročit, jej popisují jako stanici podzemní dráhy). Ačkoli tedy pokus o odvetu nevyšel, získal Raoul mnoho neocenitelných informací, např. vzorky základní struktury Černé symetrie. Naproti tomu, tisíce jiných, prakticky nenahraditelných, byly ztraceny v hlubinách Temné reality (*Dark Reality*), jak se staré Subrealitě začalo říkat.

Útok Černé symetrie na Subrealitu měl zničující následky pro výpravu Alta Terry. Jednak loď ztratila spojení s Lunou a tím i veškeré výhody koordinace a rychlého datového přenosu, jednak byly komunikační linky zasaženy útokem, který se přenesl do systémů lodě. Symetrie ovládla palubní systémy a katastrofu odvrátil pouze duchapřítomný zákrok palubního technika Vittinzona, který elektroniku prostě vypnul, posléze fyzicky demontoval a nahradil nouzovým zařízením, které sám v polních podmínkách zkonstruoval.

Další zákeřný atak Temnoty však následoval přímo na planetě. Symetrie získala dostatek údajů o poloze Megapole, aby mohla skryté místo lokalizovat. Nyní vypustila skupiny mutantů a zrůd, vedených vyslanci Černé legie, aby obsadily tuto pokladnici pradávného vědění.

Situace byla kritická. Velitel průzkumného týmu Valdios zahynul mezi prvními, vypukl zmatek a panika. Tým právě v této době již pronikl do tajemství Megapole a nyní se chystal transportovat hibernované tělo Gaia Koffa na palubu Alta Terry. Zatímco ozbrojený doprovod pod velením koordinátorky Amandy Le Harvey odrážel nápor nekromutantů, technici se zoufal snažili probudit obranné kapacity Megapole.

Nebezpečí vyvrcholilo, když se legionáři přes urputný odpor probili do hibernačních prostor a začali ničit zařízení. Jeden z techniků v zoufalství aktivoval bojového robota, pozůstatek předexodové vědy.

Válečný stroj během několika minut vyčistil celý prostor od útočníků, bohužel za cenu značného poškození přístrojů a vybavení. Týmu se podařilo zprovoznit několik dalších, které rychle zvrátily bitvu ve prospěch Cybertronicu. Nicméně, hlavní bohatství Megapole, vědomosti a schopnosti předexodových příslušníků Megatrustu, byly ztraceny. Došlo k poškození výživy a přívodu kyslíku hibernovaných, většina sice přežila, ale byla mentálně postižena. Tělo Gaia Koffa bylo během boje nenávratně poškozeno, ale experimentální technik Sirius Dell zachránil jeho mozek, napojený na podpůrné zařízení.

Během další doby se expedice zabydlela ve městě, neboť neměla zprávy ani z Luny, ani z Alta Terry. V útrokách komplexu objevila operační sály a technologie pro implantace kybernetických součástí. Zde byly vyměněny zničené části těla Amandy Le Harvey, která utrpěla smrtelné zranění během boje s nekromutanty. Tato neohrožená velitelka se tak stala prvním skutečným chasseurem Cybertronicu a v budoucnu ji měla čekat zářná kariéra. Rovněž lidé, oživení z hibernace, byli operováni s cílem nahradit alespoň část ztracených schopností a smyslů. Postupně se podařilo vylepšit jejich inteligenci do té míry, že byli schopni samostatné komunikace a rozhodování. Vznikla početná skupina kyborgů, nazývaná ‚hibernáti‘, která mohla převzít plnění mnoha činností, potřebných pro provoz Megapole. Poté, co technik Vittinzon dokončil svou práci, podařilo se vyslat na oběžnou dráhu modul s náhradními součástkami, které byly důkladně prověřeny a posléze namontovány. Byly obnoveny všechny systémy s výjimkou napojení na Subrealitu, které jednak nedokázali sestrojít, jednak se báli neznámého nebezpečí. Nicméně asi po třech měsících Alta Terra, vezoucí na palubě mozek Gaia Koffa, novou Amandu Le Harvey, tělo Raoula Valdiose a množství nedocenitelných informací, odrazila zpátky směrem k Luně.

Rozmach

Technologie získané v Megapoli odstartovaly doslova raketový rozvoj nové megakorporace. Tlak ze strany konkurence zeslábl, když se ukázalo, že Cybertronic je ochoten se o své poznatky podělit a obchodní divize korporací začaly vykazovat větší úspěšnost v jejich získávání než všechny tajné služby dohromady. Bylo nastoleno období opatrného sblížení a vzájemného ‚otukávání‘. Raoul a Rada koordinátorů neváhali investovat do nábory nejlepších mozků od konkurence. Jason Torino řídil celou operaci v Cartelu. Jeho rukama protekly miliardy kardinálských korun a do Cybertronicu proudil sice podstatně tenčí než dříve, nicméně vytrvalý příliv nových akvizic. Tajné služby toho využily a pokusily se infiltrovat do neznámého prostředí pomocí cvičených agentů. Žádný z těchto pokusů nebyl úspěšný; agenti se buď vraceli s poruchou paměti, nebo mizeli beze stopy. Každý z příchozích byl podroben testu pomocí přímého napojení na Subrealitu a dosud neexistoval žádný prostředek, který by tento dokonalý nástroj dokázal obelstít.

V této době Raoul založil několik prvních ‚tajných‘ oddělení ve výzkumné části korporace. Nejtajnějším, o němž neměla informace ani sama Rada koordinátorů, byla sekce *CMS (Cybernetic Mystiques Subdivision)*, zvaná zkráceně Kybermystika. Raoul díky dokonalým senzorickým systémům a vyhodnocovacím programům Subreality dokázal vybrat skupinu lidí, kteří měli jisté vlohy pro mimosmyslové vnímání reality. Tito byli izolováni v přísné separaci od ostatních členů, přičemž o fyzickou izolaci se staraly bezpečnostní systémy a o zabezpečení dálkově ovládaní roboti. Kybermystika dostala k dispozici vzorky Černé symetrie, které Raoul získal během napadení Subreality, k analýze a zkoumání. Samotný výzkum byl rozporuplný a dlouho nepřinášel žádné výsledky. Několik členů týmu zešílelo a muselo být eliminováno. Nicméně poslední tři výzkumníci dosáhli jistých úspěchů v použití uzpůsobených vzorců Symetrie pomocí generátorů jistých vlnových délek. Výzkum nekontrolovaně pokračoval až do chvíle, kdy jeden z přístrojů selhal, explodoval a způsobil zmizení značné části prostor sekce a dvou zbývajících výzkumníků. Poslední, jistý Seamus Alburtoni, utrpěl značná poškození a upadlo do kómatu. Poté, co byl za nejpřísnějších bezpečnostních opatření operován, mu byla vestavěna rozšiřující paměťová jednotka a podpůrné AI, přičemž mohl vědomě mezi jednotlivými částmi přepínat. Alburtoni se stal prvním vůdcem Kybermystiky v hodnosti kyberepiskopa (*Cyberepiscope*). Rozběhl se další, tentokrát opatrný výzkum s mnoha omezeními; zejména bylo omezeno používání vlnových délek narušujících hmotu. Postupně byli nabíráni další členové, až se sekce rozrostla na několik oddělení s vlastními výzkumnými programy. Kybermystika byla a zůstala podnes největším tajemstvím Cybertronicu. Je-li někomu nabídnuto členství, buď přijme nebo je tiše odstraněn. Cesta zpátky neexistuje. Ani Rada koordinátorů není do tohoto tajemství zasvěcena, pouze Raoul Mannerheim a několik vyvolených. Všichni si dobře uvědomují, že vlastnictví vzorů Černé symetrie Cybertronicem by bylo pro Bratrstvo výzvou k okamžitému pokusu o likvidaci korporace a mimořádně vhodnou záminkou.

Další nově založenou strukturou byla bezpečnostní složka, proslulá Kyberkurita (*Cybertronic Security*). Brzy se stala obávanou mezi příslušníky korporace, stejně jako její první ředitel Edgar Scoumsy.

Armáda již byla tou dobou rozvětvená a měla za sebou první bojové zkušenosti, zejména z bojů na asteroidním pásu. Během této doby byly položeny základy silné přepravní flotily, která zůstala největší devizou Cybertronicu dodnes. Právě zde vznikly základy dnešní organizace, kdy veškeré kosmické loďstvo je podřízeno nikoli obchodním, ale armádním složkám.

Utajená vzpoura

Prudký vzestup financí korporace pokračoval několik let, stejně jako výzkumné programy. Současně s překotným přílivem nových akvizic, ať už lidských či materiálních zdrojů, rostly požadavky na administrativní zázemí. Jelikož nebylo možné řešit všechno standardními metodami, používalo se stále více a častěji napojení na Subrealitu, což sice umožňovalo zvládnout všechny potřebné úkony, ale stupňovitě narůstalo nebezpečí, plynoucí z takto rozšířeného používání, neboť Subrealita byla původně určena pro úzký okruh prověřených uživatelů. Rostoucí chaos v organizaci megakorporace otvíral prostor ambiciózním a schopným jedincům, hledajícím prostor pro vylepšení své pozice. Jedincům, jako byl Sirius Dell.

Tento muž, původem z Capitolu, náležel k největším talentům Cybertronicu. Byl to on, kdo zachránil mozek Raoulova předchůdce Gaia Koffa v improvizovaných podmínkách a nepřátelské palbě. Sirius Dell byl géniem, dosahujícím rozměrů samotného Raoula Mannerheima a možná jej i předčil. Mezi uživateli Subreality měl třetí nejvyšší oprávnění (po Raoulu Mannerheimovi a CSSB) a reálný dosah jeho možností stále rostl.

Sirius Dell řídil vlastní sekci, zabývající se kybernetickým výzkumem a v korporaci prakticky neexistovala žádná informace, která by mu mohla zůstat utajena. Brzy zjistil celou pravdu o předexodových událostech kolem Megatrustu a Cyber Systems Group a uvědomil si, že je představitelem jedné z frakcí, které byly v boji o moc skupinou Gaia Koffa poraženy. Paradoxně tak zachránil mozek svého největšího nepřítele.

Sirius Dell stál v Cybertronicu na jednom z nejvyšších stupínků pomyslné pyramidy moci. Pokud měl pohlížet vzhůru, zbývalo jen jediné místo, na něž mohl pomýšlet: post nejvyššího vládcе (*Executive Coordinator, Supreme Coordinator, 19th. Executive*). Post, který zaujímal sám Raoul Mannerheim.

Dell pojal plán svrhnout Třetího zakladatele a sám zaujmout jeho místo. Dokázal analyzovat možnosti a pravděpodobnost jejich úspěchu s přesností na setiny procent. V rámci testování bezpečnostních systémů prověřoval jednotlivé varianty, simulované Subrealitou. Od Gaia Koffa, který mu zcela důvěřoval, získal mnoho podrobností ohledně předexodových dějů a nyní dokázal poskládat celý obraz.. Postupně si budoval v korporaci skupinu oddaných následovníků, kteří se slepě podřídili jeho vedení.

Simulace nicméně ukázaly, že žádná z možností neskýtá dostatečnou šanci k likvidaci Raoula Mannerheima. Dell se nicméně nevzdával a budoval si vlastní struktury, utajené před zbytkem korporace. Zlom nastal, když byla sekce Kybermystiky připojena k Subrealitě.

Seamus Alburtoni nakonec přesvědčil Raoula o nutnosti tohoto kroku. Dosavadní struktura výzkumu byla příliš náhodná, příliš nesofistikovaná. S podporou Subreality a jejich možností by výzkum probíhal mnohem rychleji a bezpečněji.

Neodvratným důsledkem této změny bylo zajištění přístupu Siria Della k tajným informacím o výzkumu Černé symetrie. Přestože oficiálně nebyl autorizován, jeho schopnosti již dosáhly takového stupně, že v Subrealitě pro něj neexistovala tajemství. Dell pochopil, že objevil ideální nástroj k realizaci svých cílů. Smrt Nejvyššího koordinátora zapříčiněná Černou symetrií by odvedla pozornost od něj jinam a pokud by byla následně celá sekce zlikvidována, nic by proti tomu neměl. Pocházel z Capitolu a ve shodě s míněním většiny jeho příslušníků si ošklivil vše, co souviselo s Černou legií.

Dell rychle získal v Kybermystice své přívržence, pronikl do výzkumných programů a brzy měl připraveny své nástroje. Během instalace nových bezpečnostních systémů zaměnil jejich

části tak, aby přímo v srdci korporace vznikl emitor vlnových délek, schopných poškodit hmotu.

Během zasedání Rady koordinátorů Dell spustil svůj ďábelský plán. Na krátkou dobu neutralizoval *CSSB* (které by jinak vzorec Symetrie okamžitě odhalilo) a přenesl zhoubné formule do emitoru. Podle předpokladu, který vypracoval, by celá místnost i s vedením Cybertronicu během několika vteřin zmizela v prostorové trhlině.

Sirius Dell však během svých příprav neodhalil důležitý faktor: obrana nejnepříjemnějších prostor korporace nespočívala výhradně na robotech a systémech, ale měla i lidskou složku.

Velitelem tohoto okruhu byl další z géniů improvizace, jimiž Cybertronic v první fázi své existence oplýval, bývalý palubní technik Alta Terry Ray Vittinzone.

Lidské smysly se nemohou rovnat přístrojům a tak ani bleskový zákrok Vittinzoneův nemohl odvrátit katastrofu zcela. Ačkoli se mu podařilo odpojit všechny systémy prakticky okamžitě po spuštění smrtícího emitoru a předejít tak většině následků, nedokázal eliminovat všechny. Prostorová trhlinka se nevytvořila a realita zůstala na svém místě. Nicméně, řada osob sedících v sále byla zasažena výbojem Černé symetrie, příliš mocným, než aby mu smrtelník mohl odolat. Zášleh síly usmrtil několik čelných představitelů korporace včetně Prvního bitevního koordinátora Nigela St.Johna a zasáhl i samotného Raoula Mannerheima.

Ačkoli Třetí zakladatel nebyl přítomen fyzicky, Sirius Dell si dobře uvědomoval, že zničení jeho projekce pomocí tak zákeřné síly jakou je Černá symetrie poškodí i jeho tělo, nebo alespoň mysl. Každopádně by měl skvělou šanci mu prostřednictvím Subreality, kterou nakrátko ovládl, uštvědit svému soku poslední úder.

Dellova teorie fungovala alespoň do té míry, že vědomí Raoula Mannerheima odumřelo po zničujícím úderu. Vůdce byl nyní bezbranný a upadl do hlubokého kómatu. Sirius Dell, opojený úspěchem, nyní mířil k úkrytu tvůrce Subreality a chystal se dokončit dílo zrady.

CSSB, přestože řada jeho funkcí byla zablokována, dokázalo po obrovském úsilí otevřít alespoň některé komunikační kanály. Ray Vittinzone byl tak o hrozícím nebezpečí informován během krátké doby a stihl zablokovat přístup k ovládacím prvkům nádrže, v níž spočívalo tělo Raoula Mannerheima. Dell, jehož euforie se proměnila v bezbřehou zlost, vyslal nyní své přívržence, aby se pokusili dovršit převrat hrubou silou.

Ani tato, v podstatě již zoufalá akce nevyšla. Vittinzone již mezitím vyrozuměl Andrewa St.John-Rosse a Michaela Stalwarta, kteří zaujímali po zesnulém Nigelu St.Johnovi nejvyšší pozice v ozbrojených silách korporace. Ti přivedli oddíly své osobní stráže, které obsadily celý komplex a v následné bitvě odrazily útočníky, byť za cenu velkých ztrát, neboť Dellovi přívrženci měli nejlepší dostupnou výzbroj a výstroj.

Dell sám učinil mezitím kroky k tomu, aby dostal *CSSB* pod svou kontrolu, ale ani tady nebyl zcela úspěšný. Postavil se mu další nečekaný protivník, kyberpiskop Alburtoni, který byl v dimenzi Subreality de facto nováčkem a neměl být uživateli s oprávněními a znalostmi Della žádným soupeřem. Přesto dokázal svému soku čelit s překvapující lehkostí a zdálo se, že nabývá převahy. Dell s hrůzou zjistil, že Alburtoni využívá v kybernetickém boji nástroje odvozené ze vzorců Černé symetrie; paradoxní bylo, že sám Dell věděl o výzkumu Kybermystiky téměř vše, ale přesto považoval jeho předmět za jakousi nespolehlivou hračku. Nyní si však uvědomil, jak se události vyvinuly, přerušil boj a stáhl se.

Následovala gigantická bezpečnostní akce, řízená Vittinzonem, Stalwartem a šéfem Kyberkurie Scoumsym, která měla za úkol vypátrat skrýš vůdce rebelů a celý rozsah spiknutí. Na mnoha místech docházelo ke střetům a bylo zmařeno mnoho dalších životů na obou stranách. Nicméně, Sirius Dell zmizel beze stopy a jeho úkryt nebyl nikdy odhalen.

Později se objevily spekulace, že byl v bojích těžce zraněn, ale nikdy se to nepodařilo prokázat. Místo Dellova pobytu dráždí fantazii mnoha lidí dodnes a umisťují jej od nejnižších podlaží Luny až po daleké Nero (některé málo pravděpodobné teorie předpokládají spojení Della s Temnou duší). Nicméně existují jisté indicie, které naznačují, že Dell (nebo alespoň jeho vědomí) nějakým způsobem existuje dodnes a zůstává největším nepřítelem, jaký kdy Cybertronicu povstal z vlastních řad.

Raoul Mannerheim byl díky Dellovu úkladu vystaven smrtelnému nebezpečí. Ačkoli nakonec přežil a jeho vědomí se znovu probudilo, utrpená zranění a zejména šok z doby, kdy byla nádrž s výživným roztokem odpojena od přístrojů způsobily, že tělo utrpělo smrtelné trauma a již nikdy nemohlo opustit nádrž. Třetí zakladatel byl tak definitivně uvězněn ve svém výtvaru, nebo alespoň jeho těsném sousedství. Strávil takhle řadu let, než si po vzoru Gaia Koffa vytvořil novou, dokonalejší schránku na mozek a nervovou soustavu, které jsou nositelem vědomí. Díky pokročilým technologiím, které byly vyvinuty v pozdějších letech, si tak mohl „obléci“ téměř libovolné vhodné tělo a našel tak poměrně efektivní recept na nesmrtelnost, nebo aspoň dlouhověkost.

V dalších letech se bouřlivý rozvoj podstatně zpomalil. Bylo omezeno používání Subreality a ta samotná pak rozdělena na sekce, které dovolovaly přístup jen k určitým informacím. Navíc došlo k oddělení dvou nezávisle fungujících sítí, *Cybernetu*, který Subreality využívá jen omezeně a je dostupný v podstatě veřejně (pomineme-li interdikt, který na jeho užívání uvalilo Bratrstvo) a vnitrokorporační síť *CDN (Cybernetic Defense Network)*, na niž jsou napojeny bezpečnostní struktury a další chráněné prvky. Existují samozřejmě i další stupně, ale ty nejsou známé, natož pak běžně dostupné.

V této době došlo k několika neúspěchům, které poznamenaly další vývoj. Velký projekt na terestifikaci Ganymédu byl překažen Imperialem, který se během své bleskové akce dostal na dosah ruky k tajemství Zlatého čipu (právě to a nikoli samotný Ganymédes bylo hlavním cílem imperiálního útoku). Během této bitvy zahynul Michael Stalwart, který řídil obranu měsíce.

Dalším neúspěchem byla akvizice Fukida, která byla vyzrazena na půdě Cartelu. V důsledku této kauzy rezignoval na své místo Jason Torino. Nicméně mnoho členů jeho rodiny, kteří zůstali v Bauhausu, v následujících letech napodobilo jeho kroky a přešlo ke Cybertronicu. Fukido se ocitlo v rukou Imperialu a stalo se jeho nejvýnosnější kolonií.

Raoul Mannerheim nicméně musel najít bezpečné místo mimo slídivé oči Bratrstva. Novým objektem zájmu se stala dvojice asteroidů Ceres a Dembowska. Byla podniknuta všechna bezpečnostní opatření, aby nedošlo k úniku informací a tentokrát se věc podařila. Síly korporace přistály na asteroidech a bleskově vybudovaly opevněný perimetr. S použitím nejmodernějších technologií vzniklo nové centrum korporace, zabezpečené mohutnou kosmickou flotilou a silnou planetární obranou.

Současnost

Cybertronic je v současnosti již plně etablován ve světě financí i politiky. Má dvě hlavní sídla, jedno na Luně, druhé na asteroidech Ceres a Dembowska.

Hlavní devizou korporace jsou technologie, na jejichž vývoj se nelituje prostředků, ať již investice do laboratoří, nebo do nákupů nových mozků. Průmyslová špionáž Cybertronicu systematicky zbavuje konkurenci mladých talentů nabídkami nesrovnatelně větších možností, podpory a pohádkového luxusu a stabilně dosahuje v této činnosti značných úspěchů. Také jako jediná korporace vyvíjí a používá AI stroje a to jak v civilním, tak vojenském sektoru.

V korporaci se běžně užívá angličtina, zejména mezi techniky a v ozbrojených silách. Cybertronic je multilinguální, nicméně potřeba využití jednoho vlastního jazyka a jeho hledání vedlo (po vyloučení francouzštiny, která je jedním ze dvou oficiálních jazyků v Bauhausu) k výběru italštiny jakožto běžné řeči korporace.

Cybertronic je řízen Kolektivem a Radou. Kolektiv (*Collective, Collettivita*) je společné zasedání všech tzv. Exekutiv (*Executive, Esecutivo*), které po reorganizaci od doby neúspěšné vzpoury Siria Della (která ukázala, že příliš moci soustředěné v rukou jednotlivce může být škodlivé) nesou čísla 1 až 12 a stojí v čele zmenšených úseků zodpovědnosti. Tyto zahrnují zejména veškerý technický výzkum, vývoj a výrobní oddělení, stejně jako personální zdroje a administrativu s tím související. V čele této skupiny je bytost nazývaná nyní Třináctá exekutiva (*13th. Executive, Tredicesimo Esecutivo*), o níž se mnozí domnívají, že je to sám Raoul Mannerheim v některé ze svých nových podob.

Rada vládních koordinátorů (*Board of Government Coordinators, Consigliere di Ministeriale Coordinatores*), řídí politiku korporace, tj. prakticky vše, co spadá do vztahů s okolím, včetně armády, která je přímo napojena na žebříček koordinátorských hodností (v jejím čele ovšem nestojí žádný Nejvyšší vojenský koordinátor – titul *Supreme Military Coordinator (Supreme Militare Coordinatore)* je vyhrazen hlavě korporace. Jednotlivé části ozbrojených sil spadají pod pravomoc jednotlivých členů Rady koordinátorů, kteří jsou zároveň zodpovědní za jednotlivé územní celky, za jednání v Cartelu, za obchod s externisty a další věci. V čele zasedá Nejvyšší koordinátor (*Supreme Coordinator, Supreme Coordinatore*), o němž se opět tvrdí, že je to sám Raoul Mannerheim.

Mimo tyto dva ústřední orgány existují sekce, které nepodléhají žádné z nich a naopak, určitým způsobem jsou jim nadřazeny. Tvrdí se, že zrušená oprávnění vysokých Exekutiv jsou nyní přidělena právě jim (co je na tom pravdy těžko říci, ale minimálně Kyberkurita disponuje prakticky neomezenou pravomocí).

Prvním z těchto orgánů je PSD, Osobní bezpečnostní oddíl (*Personal Security Detachment, Truppa di Private Sicuro*), který se stará o bezpečnost šéfa korporace. Jeho členy se stávají jen ti nejspolehlivější a nejvýkonnější agenti a technici. Pravomoce PSD jsou nadřazené všem ostatním složkám korporace, lhostejno zda civilním nebo vojenským. PSD je hovorově nazýváno prostě Tým (*Team, Equipe*) a koluje o něm řada fám a legend, neboť s jeho členy se pochopitelně setkává jen naprosté minimum lidí.

Dalším z těchto útvarů je Kybermystika, která je oprávněna provádět své výzkumy dle vlastních potřeb a všechny složky včetně ozbrojených sil jsou povinny poskytnout jí pomoc a zajištění. Tento útvar je supertajný a je podřízen pouze autoritě hlavy korporace a PSD v případě nutnosti. Informace o něm nejsou nikdy nikde uváděny a nejsou přístupné ani pomocí Subreality. Představitelé Kybermystiky často vystupují jako součást ozbrojených sil nebo jiných oddělení, zejména Kyberkurity. V rámci utajení není Kybermystika nazývána nikdy svým pravým jménem a hovoří se o ní jako ‚Projekt 2‘ (*Project No.2, Progetto Num.2*).

Je zcela neznámou skutečností, že Kybermystika má vlastní, v podstatě experimentální, bojové jednotky, které jsou organizovány jakožto ‚církvní‘ řád, stejně jako celá organizace Kybermystiky do jisté míry napodobuje strukturu Bratrstva. Tito ‚kybermniši‘ představují testovací subjekty pro aplikace nově vyvinutých technologií. Tyto operace jsou řízeny koordinátorem v hodnosti ‚kyberkuráta‘.

Kyberkurita je třetí skupinou vymykající se dvěma hlavními orgánům. Je to korporační bezpečnost se vším co k tomu patří, má nasazeny agenty ve výrobních divizích i v armádě. Hlídá vše co spadá do okruhu bezpečnosti kromě samotného šéfa korporace. Je také známa jako ‚Projekt 3‘ (*Project No.3, Progetto Num.3*), ale toto označení se zdaleka nepoužívá tak často jako u předešlé sekce.

Označení ‚Projekt 4‘ (*Project No.4, Progetto Num.4*) náleží další z tajemných složek Cybertronicu, proslulé verbířské a špionážní službě *IRS (Intelligence and Recruitment Service, Informazione e Reclutamento Servizio)*. Pod její agendu spadá veškerá průmyslová špionáž a práce v civilním sektoru (neodfíká se pochopitelně ani vojenských informací). Pracuje samozřejmě pod diplomatickým krytím, ať už v obchodních delegacích nebo na půdě Cartelu. Podstatnou složkou činnosti je draft nových talentů, které mohou přinést korporaci vědecký potenciál. *IRS* dosahuje v tomto směru značných úspěchů, především díky kvalitním informacím o finančních trzích a takřka neomezenému přísunu peněz. Jedním z nejznámějších případů posledních let byl přechod Maxe Torrino ze známé bauhauské rodiny, který prohrál sázku o svou duši s legendárním rekruterem *IRS*, vystupujícím pod pseudonymem Faust. Ten dokázal v čase jediného týdne díky skvělým informacím o vhodných investicích učinit z mladého povaleče a floutka miliardáře. Max Torrino se nicméně poté musel upsat Cybertronicu.

Prakticky neznámým oddělením je ‚Projekt 5‘ (*Project No.5, Progetto Num.5*), který v podstatě ani není trvale organizovanou složkou, spíše dočasně oživovanou pro speciální úkoly, vesměs ožehavého charakteru. Pro úkol může být vybrán podle svých dispozic prakticky kdokoliv. Tvrdí se, že některé temnější záležitosti jako vražda známého imperiálního diplomata Keitha Alexandra Axelthorpa, jednoho z nejaktivnějších odpůrců Cybertronicu na půdě Cartelu, byla dílem ‚Projektu 5‘.

Ve výčtu pověření chybí označení ‚Projekt 1‘ (*Project No.1, Progetto Num.1*). Toto pověření nesla divize Siria Della, která byla zrušena. Pověsti říkají, že pozůstatky autorizačních kódů jeho oprávnění jsou stále součástí informačních systémů korporace a mnoho hackerů a hledačů tajemství po nich pátrá, aby se dopídili starých tajemství.

Administrativní a územní organizace Cybertronicu je přímo napojena na vojenské struktury. V čele jednotlivých enkláv stojí představitelé armády v hodnosti od poručíka (*Troop Coordinator, Tenente Coordinatore*) výše, podle důležitosti a rozsahu území. O všech rozhodnutích jsou duplicitně informováni bezpečnostní poradci, kteří jsou příslušníky Kyberkurity. Ti sice nezasahují do rozhodování příslušného velitele (vyjma zvláštních případů), ale mají tak přístup ke všem důležitým informacím.

Ozbrojené síly se dělí pouze na dvě složky: Armádu (*Army, Armata*), pod níž spadá i letectvo a planetární námořnictvo a Vesmírné námořnictvo (*Space Navy, Spazio Marineria*), *CA* a *CSM*.

Vesmírné námořnictvo je složkou prvořadého významu. Skládá se ze čtyř hlavních složek: Orbitální obrany Ceres a Dembowska (*C&D Orbital Defense, C&D Difesa Orbitale*), Asteroidní flotily (*Asteroid Fleet, Asteroide Flotta*), Doprovodné flotily (*Escort Fleet, Scortare Flotta*) a Velitelství vnějších sektorů (*External Sectors Command, Esteriore Settores Commando*). První složka je zaměřena výhradně na obranu srdce korporace, asteroidů Ceres a Dembowska, druhá plní tutéž roli pro državy v asteroidním pásu. třetí zajišťuje podporu

državám na planetách a chrání obchodní plavidla, potírá pirátství a přepravuje důležité zásilky z asteroidů na Lunu (mezi oběma centry korporace). Čtvrtá zajišťuje pozemní práce a úpravy na koloniích na asteroidech a zároveň podporuje kombinované výsadkové operace.

Armáda je členěna podle potřeby, tj. má sekce příslušející dané problematice. Jedná se zčásti o územní a zčásti o účelové členění.

Územní síly obsahují všechny bojové složky sdružené pod jedno operační velitelství, v rámci něhož jsou nasazovány.

Účelové síly jsou členěny podle druhů (výcvik dobrovolníků, akvizice a servis juggernautů, organizace cyberchasseurů, letectvo atd.). Řada z nich se věnuje záležitostem kolem AI, vojenské špionáže a dalších aktivit.

Zajímavým útvarem je Velitelství žoldněřských sil (*Mercenary Command, Commando Soldatesco*), které provozuje pseudožoldněřské skupiny, většinou letecké nebo vysoce specializované útvary se silnou technickou podporou. Jsou často najímány Cartelem a někdy i jinými korporacemi k boji proti Černé legii. Je samozřejmé, že tyto útvary slouží rovněž ke získávání informací agentům tajné služby. Cybertronic má rovněž celé útvary bezpilotních prostředků, ať už průzkumných či bojově použitelných.

Účelové síly korporace jsou organizovány do tzv. bojových skupin (*Battlegroup, Gruppi di Combattenti*) zhruba o síle divize. Každá z nich je samostatným bojovým svazkem a je nasazována v případě, že místní jednotky nestačí zvládnout situaci vlastními silami. Bojové skupiny jsou elitou vojsk korporace, jejich výstroj je vždy naleštěná a vonící novotou.

Posádkové jednotky k nim chovají určitou nevraživost, neboť ‚combattentos‘ jsou upřednostňovanou složkou vojska. Tyto oddíly disponují nejnovějšími modely techniky, velkým počtem bojových AI a špičkovými velitelskými systémy. Jejich bojová efektivita je při vhodném prostředí a správném způsobu nasazení ohromující. Jestliže průměrná úspěšnost zásahu cíle je u standardního kybertronického vojáka díky nejjednoduššímu zaměřovacímu systému více než dvojnásobná oproti lidským bojovníkům ostatních korporací, příslušníci bojových skupin dosahují ještě zhruba o polovinu vyšší efektivitu.

Základní složkou kybertronických vojsk jsou *Chasseurs*, střelci. Toto jméno přežilo z tradice pradávné Megapole dodnes.

Nejčastější jsou tzv. *Human Chasseurs (Cacciatore Uomini)*, což jsou v podstatě lidé, kteří mají implantované posilovací a zaměřovací systémy a jednoduchý podkožní pancíř. To samo o sobě z nich činí dosti hrozné protivníky. Cybertronic se snaží tyto doplňky maskovat, takže tito vojáci vypadají v podstatě jako lidé, jen s trochu ‚vypracovanějšími‘ postavami. Jejich oddíly se nazývají ‚Lidové dobrovolníci‘ (*People Volunteers, Popolare Volontarios*), což je svým způsobem pravda, neboť všichni vstoupili do armády dobrovolně.

Tito vojáci tvoří většinu posádkového personálu. Jsou obecně lépe přijímáni civilním obyvatelstvem, neboť jsou převážně organičtí a lidští. Rovněž pořádkové oddíly a většina bezpečnostních agentů Kyberkurity je modifikována stejným způsobem.

Cyber Chasseurs (Cacciatores Cibernetico), ačkoli se jmenují podobně, jsou už úplně jiné kvality. Jejich mozek, ačkoli zatím z větší části lidský, má vestavěno jednoduché podpůrné AI, které mu pomáhá zvýšit bojový výkon. Ve zlomcích vteřiny dodává všechny potřebné informace, zaměřuje palbu, vyhodnocuje nebezpečí, okolní prostředí a automaticky aktivuje některé systémy (filtrace vzduchu, léčení atd.).

Kyberchasseuri jsou bezesporu nejznámějším druhem vojáka korporace. Mívají mnoho kovových součástí, které nahradily lidské. Většinou se do této fáze dostávají vojáci, kteří utrpěli těžká zranění, přišli o končetiny, orgány či kusy těla. Kybertechnologie dokáže nahradit vše, včetně smyslů, nervových receptorů a dokonce částí mozku. Občas se najde dobrovolník, který se přihlásí k modifikacím sám, zlákan možností, které nová podoba

nabízí. Je nicméně jasné, že tito lidé se vyčleňují ze společnosti, ta na ně pohlíží s jistou nedůvěrou a nezřídka strachem (selhání nervů nebo kyberware takového jedince již několikrát vyústilo v masakr civilních osob). Kyberchasseuři proto tráví většinu času ve vojenských zařízeních, kde jsou pod dozorem specialistů a mají k dispozici veškeré vybavení včetně speciálního psychologa atd.

Poslední a nejděsivější verzí je pak takzvaný ‚Zdokonalený chasseur‘ (*Enhanced Chasseur, Cacciatore Rifinire*). Tento model vzniká expanzí klasického chasseurů přidáním agresivních nervových stimulantů a podpůrných systémů pro maximální výkon organismu. Takto upravený jedinec je schopen nadlidských výkonů. Zdokonalení chasseurů se používají výhradně pro mimořádně nebezpečné operace, kde je třeba vytěžit z minima maximum. Vysoká zátěž také přináší vysoké opotřebení, jak použitého kyberware, tak lidského organismu. Pokud ‚enchasseur‘ přežije nasazení, je obvykle uložen na lůžko a napojen na podpůrné přístroje, přičemž jsou mu do mozku pomocí zvláštního rozhraní vysílány videosignály pro relaxaci. Nicméně, ani tak nemůže vydržet dlouhou dobu. Nasazení těchto chasseurů je víceméně jednorázovou záležitostí a většinou jsou při misi ztraceni. Nikdy se neobjevují mezi civilisty, neboť jejich mozek se pohybuje na samé hranici šílenství.

Dalšími lidskými jednotkami jsou některé speciální oddíly, jako zrcadlouni a šokeři. Oba patří mezi utajené armádní projekty a většina jejich vybavení podléhá autodestrukci v případě hrozby, že padne do rukou protivníka.

Zrcadlouni (*Mirormen, Uomini Specchio*) jsou vycvičeni pro infiltraci a boj zblízka. Mohou pronikat nepozorováni do těsné blízkosti nepřítele díky speciálním maskovacím systémům, které jsou zabudovány do jejich brnění. Mají posilovače svalů a těžké ochranné zbroje. Jsou vyzbrojeni meči s vnitřní vibrací, které jsou mimořádně ničivé.

Tito vojáci podstupují speciální výcvik, ať už bojový nebo taktický a technologický. Často jsou nasazováni k získání tajných informací nebo průnikům na chráněná místa, zatímco jiné jednotky odvádějí pozornost. Zrcadlouni jsou jakýmiisi agenty v řadách armády a nepřekvapí, že většina vyzvědačů, špiónů a diverzantů začleněných do vojska je členy jejich řad.

Mezi zrcadlouny je soustředěno mnoho bývalých Mishimanů, kteří stále tíhnou k boji zblízka. Zde mají možnost trénovat a mít k dispozici nejlepší možnou technologii. Jsou zde k nalezení dokonce i bývalí samurajové.

Šokeři (*Shock Troops, Truppe Shock*) jsou výsadkové oddíly. Netvoří nicméně klasické parašutisty, mají speciální poslání. Jsou spíše aeromobilní než padákoví a vysazují se překvapivě a rychle na nečekaných místech. Jsou určeni k rychlému dobytí určeného prostoru a potlačení veškerého odporu. Šokeři mají prvotřídní taktické systémy a vybavení. Nicméně, tyto jednotky nemají dobrou pověst a jsou obviňovány z používání biologických zbraní. Je pravdou, že šokeři používají k ničení odporu chemické prostředky s vysokou nebezpečností. Prostě proto, že jsou účinné, dokonce více než plamenomety. Nicméně, na šokery je v ostatních korporacích pohlíženo s nedůvěrou až odporem a často se stává, že jsou v případě zajetí bez soudu popraveni, zejména jsou-li zajištěny jejich chemické zbraně.

Drancíři (*Reavers, Atei*) jsou zvláštní jednotkou, která má podobnou historii jako kapitolští Banshee. I oni se rekrutují z lidí, kteří byli postiženi válkou a terorem, ovšem tentokrát ze strany Bratrstva (případně Imperialu v jeho službách). Drancíři jsou odhodlaní lidé, ochotní přinést oběti. Na vlastní reputaci a životech jim příliš nezáleží. Jsou ochotni bojovat ve jménu korporace a to i proti Bratrstvu. Podstupují tvrdý výcvik, dostávají zbraně, zbroje, vylepšení a podporu. Disponují velkou palebnou silou. Každý drancíř je sám o sobě silná bojová jednotka. Jejich schopnosti jsou především defenzivní, jak předvedl Carl Jameson, když se svým oddílem drancířů odrazil šestnáct útoků algerothovských kacířů na mishimské Pagoda Center během dvou dnů.

Drancíři jsou vybavováni supertajným headware, které je chrání proti účinkům magie, lhostejno zda Umění světla, nebo Černé symetrie. Aby je mohli používat, musí mít vestavěné podpůrné AI vyššího stupně než chasseuři.

Obdobný koncept jak drancíři zastávají klasičtí kybernetičtí parašutisté, nazývaní též podle první a dodnes mateřské jednotky, 19. paradestní bojové skupiny (*19th. Para Battlegroup, Diciannovesimo Paragruppi di Combattenti*), 19. Tišší (*19th. Silent, Diciannovesimo Silenzione*). Jsou nicméně vybaveni lehčí výstrojí než drancíři a nemají tolik vestavěného kyberware.

Kromě základních vojáků v různých podobách slouží v armádě i některé zvláštnosti, upravované na míru konkrétním případům, zpravidla podle potřeby nebo možností dotyčného. Velcí korporáčtí hrdinové mají samozřejmě vybavení zcela jiné kvality.

Další složkou armády jsou klony, mezi nimiž je nejznámější tzv. ‚doktorka Diana‘, klon nejlepší známé lékařky v dějinách korporace, vybavený funkčním AI.

Hodně se též mluví o tajemných ‚extraktorech‘ (*Extractor, Estrazione*), kteří mají být vzkříšení ze smrti v laboratořích korporace a používání na bitevních polích. Autoři těchto zpráv patrně někde vykopali předexodový akční film ‚Univerzální voják‘ (*Universal Warrior*), který o podobné možnosti pojednával.

Skutečností je, že technika Cybertronicu dokáže opravdu hodně, víc než je jinde zvykem a někdy i představitelné. Ale dokáže jen resuscitovat zraněné, byť smrtelně, vyměnit jejich poškozené části za nové, případně naklonovat chybějící tkáň. Pokud je někdo mrtvý, žádná technologie světa jej nedokáže oživit (i když je možné odebrat jeho DNA, dekodovat ji a stvořit více či méně dokonalý klon). Náročnost této technologie a její cena jsou však tak vysoké, že se používá pouze v nejkrajnějších případech.

Poslední kategorii tvoří roboti, plně umělé inteligence postavené a naprogramované kybernetickými technikami. Nejpočetnější z nich jsou tzv. ‚Kyrýsníci‘ (*Curaisser, Corazziere*) modelu Attila (nyní Attila III.). Jedná se o humanoidně vyhlížející roboty poskytující palebnou podporu peším družstvům. Existují i další formy podpůrných prostředků v různých podobách, škorpióní granátovrhači (*Scorpio Launcher, Scorpione*), odstřelovač chemiman (*Chem.IMN, Chemico Eliminare Unita*), pololidský a polokybernetický surveiler (*Surveiler, Sorveglianti*) nebo kulometný krab (*Cancer MMG, Polpo Mitragliera*).

Většina doslouživších robotů různých typů je zbavena většiny svého vybavení krom jednoduchého taktického čipu a nasazena jako tzv. mašínáci (*Machinator, Macchinatore*), určení k masivním útokům nablízko a roli živých (respektive kybernetických) terčů pro nepřátelskou palbu. Jednotky mašínáků jsou rovněž používány zrcadlouny k bojovému výcviku.

Jednoznačně nejznámějším strojem, který se dokonce stal součástí image Cybertronicu, je ‚android vyhlazovač‘ (*Eradicator Deathdroid, Droide Eradicator*). Vyskytuje se na bitevním poli v mnoha obměnách a jeho nahlouplý plechový zubatý úsměv vyvolává rozporuplné emoce napříč celou sluneční soustavou.

Kategorie klasických vozidel je v Cybertronicu zastoupena poměrně méně než je tomu např. v Capitolu nebo Bauhausu. I zde se snaží korporace působit hlavně kvalitou, takže většina nasazených vozidel má AI komponenty pro samostatné řízení (alespoň v nouzovém režimu), silnou ochranu a kvalitní přístrojové vybavení. Kompletní struktura jeho ozbrojených sil se blíží představám předexodových strategií US Army o ‚Future Force‘, kdy každá jednotka představuje mobilní prvek s velkou bojovou silou, plně integrovaný do systému velení

podporovaného AI. Mezi kvalitní výrobky Cybertronicu náleží obrněný vůz Blindato, vrtulníky firmy CAP, tank Cybermatic Melara nebo stíhací bombardér Atlas Dagger.

Velkou výhodou sil Cybertronicu je, že většinou mohou využívat služeb taktické sítě *CDN*, která propojuje prakticky všechny složky ozbrojených sil. To umožňuje bleskově analyzovat taktické situace, provádět v reálném čase simulace jednotlivých variant, případně vyhodnocovat celkovou situaci z jiných pohledů. To samozřejmě přináší jeho vojskům značné výhody. Dokonce i když *CDN* není dostupná, řídicí jednotky operací disponují jejími simulacemi na nižší úrovni, které obsahují ohromné množství informací.

Jelikož hlavní síla Cybertronicu spočívá v obchodě a finančních trzích, slouží armáda převážně k obranným účelům. Ostraha enkláv zabírá hodně vojenských kapacit. Útočné operace jsou řídnější a obstarávají je téměř výhradně specializované svazky bojových skupin. Velkých útočných operací vedl Cybertronic za celou dobu své existence jen několik. Většinou získává vliv a dosahuje svého obchodními a diplomatickými cestami.

Civilní sektor

Po diplomatické stránce je Cybertronic pevně angažován v Cartelu, kde má své stálé místo jako jiné megakorporace, v čele s vlastní delegací. Tento krok se podařilo realizovat díky podpoře tří velkých subjektů světa, Capitolu, Mishimy a Bauhausu, i přes odpor Bratrsva a Imperialu. Cybertronic tuto podporu tvrdě zaplatil v technologiích a kardinálských korunách. Nicméně nyní požívá stejných práv jako ostatní.

Cybertronic často realizuje své plány v utajení pod záštitou jiných korporací, což vykupuje protislužbami, technologiemi a penězi. Například jeho jednotky na Gravetonu operují z mishimského území. Mishima obecně (s výjimkou Marsu) poskytuje Cybertronicu nejširší spolupráci a možnosti. Pravděpodobně to souvisí s faktem, že Mishima byla vznikem Cybertronicu postižena úplně nejméně ze všech korporací, neztratila žádné území a odliv lidí nebyl pro ni příliš důležitý. Naopak, tito přeběhlíci, díky tradičním rodinným vazbám mishimanů, vytvořili předpoklady pro navázání úzkých styků s touto korporací.

Civilní život v Cybertronicu do značné míry připomíná sci-fi filmy předexodové doby. Většina obyvatelstva využívá služeb Cybernetu, jehož pomocí řídí své domácnosti i svůj denní režim. Vysoká míra automatizace všech procesů, snadná identifikace jednotlivce a zcela jiný životní styl vedou k tomu, že Cybertronic se do jisté míry blíží 'ideální společnosti' s minimálním podílem násilí a trestné činnosti. Drtivá většina příslušníků korporace má mnohem vyšší životní standard než jejich protějšky jinde a ráda se za to vzdá některých jiných věcí. Samozřejmě, tento prvek v sobě skrývá hrozbu ztráty svobody a neomezeného vlivu vládnoucí kasty a je jisté, že občas dochází ke zneužívání této skutečnosti ze strany mocných, zejména Kyberkurity.

Tento stav, navíc jinde málo známý a málo pochopitelný, podněcuje lidskou fantazii a dává vzniknout četným fámám o 'otrocích' pracujících v Cybertronicu, udržovaných v poslušnosti pomocí masového podávání drog.

Není asi třeba snášet argumenty o nesmyslnosti této teorie. Přestože existují extrémně účinné drogy jako LSD, které je účinné již v minimálních dávkách a jeho denní spotřeba by pro celou korporaci byla kolem 10 kilogramů, tato droga nijak nepodporuje pracovní výkon a soustředění, ba spíše naopak. Stimulanty ke zvýšení výkonu jsou složité látky, kterých je třeba užívat v mnohem větších dávkách (zde by už spotřeba stoupala do nesmyslných hodnot) a navíc trpí všechny drogy jednou společnou nevýhodou: snadno si na ně tělo vytvoří toleranci, čímž dojde k nutnosti zvýšení dávky, neboť droga rychle ztrácí účinnost.

Nelze popřít, že Cybertronic disponuje rozsáhlou škálou drog a stimulačních prostředků, nicméně, jedná se o jednorázové nebo krátkodobé záležitosti, určené pro krizové situace. Je dokonce možné, že v některých částech korporace, např. podzemních továrnách či asteroidních zařízeních, jsou zdejší pracovníci dopováni antidepresivy či jinými látkami pro lepší zvládnutí těžkých psychických stavů, které toto stresující prostředí přináší.

Pravda je tedy taková, že prostředí Cybertronicu do značné míry připomíná onen orwellovský svět, ale jeho vládnoucí třída, nebo alespoň její nejvyšší představitelé, netrpí neduhy, které přináší boj o moc a většina lidí je s tímto stavem naprosto spokojená. Příslušník Cybertronicu má k dispozici obvykle skvělé možnosti trávení volného času, nadstandardní lékařskou péči a co nemá fyzicky, dostane alespoň virtuálně, samozřejmě v nejlepší kvalitě. A když ho někdo zvenku naštve, pořád je tu možnost nechat si vestavět nějaký kyberware a vstoupit do řad armády. A jako pořádný kyborg nakopat každému zadek!

Je pravdou, že Cybertronic dělí své občany do několika kategorií. Základní stupeň, označovaný jako VAC, dostává standardní vybavení a péči, ale nemá přístup k luxusním věcem (pokud si je neopatří z vlastních zdrojů) a je nad ním vykonávána jistá kontrola.

V tomto stupni jsou všichni příslušníci, kteří do korporace nově vstoupí (a nejedná se o extra význačné osoby), nebo se v ní narodili a ještě nedosáhli lepšího vyhodnocení. V případě, že prokáží přínos pro korporaci, nebo (po delší dobu) alespoň spolehlivost, bývají přeřazeni do kategorie TIFF, která skýtá přístup k nejlepším věcem, které lze běžně dostat.

Na vrcholu kategorie stojí tzv. „Diamanti“ (*Diamond, Diamante*), kteří náleží k privilegovaným osobám s mnoha osobními výhodami (nadstandardní výbava, péče, implantáty atd.). Některé nepřesné relace zaměňují „Diamanty“ s pověstmi o zabitých a oživených lidech, což jasně ukazuje, jaká míra neznalosti a dezinformace panuje ohledně poměrů v korporaci na půdě ostatních subjektů.

Samozřejmě, žádná společnost není bez poskvrny. Oč jsou kriminální živly méně početné, o to jsou rafinovanější. Nejvíce zločinů probíhá v elektronické podobě. Mnozí hackeři hledají v hlubinách Subreality tajné informace, ať už v běžně nepřístupných částech, nebo dokonce v Temné realitě. Mezi lidmi se šeptají pověsti o záhadných bytostech, ať již o „Pradávném mozku“ (kde nezřídka zaměňují Raoula Mannerheima a jeho předchůdce Gaia Koffa), „Centrálním počítači“ (čímž je myšleno CSSB) či „Nepříteli“ nebo „Bezesném“ (jak je označován pravděpodobně Sirius Dell). Na toto jádro se nabalilo mnoho dalších legend a polopравd, takže lze říci, že Cybertronic je plný záhad a tajemství i pro vlastní příslušníky, natož pak pro cizince. Nelze se tedy divit, jaký je stav obecné informovanosti.

Víra, Bratrstvo a Černá legie

Cybertronic je nejvíce ateistický ze všech megakorporací. Jeho příslušníci nepotřebují doufat v lepší zítřek, oni jím žijí již teď. Materiální zabezpečení je vždy nepřítelem víry. Navíc je zde trvale nepřátelský postoj Bratrstva, který víru v Světlo dále lidem z korporace odcizuje.

Mnozí si uchovávají svoji osobní víru, ale v kázání Bratrstva nevěří prakticky nikdo.

Bojovníkům Cybertronicu nepřijde divné bojovat proti Bratrstvu. Některé jednotky, jako třeba drancíři, v tom spatřují dokonce smysl své existence.

I přesto se Cybertronic snaží vycházet s Bratrstvem co nejlépe, neboť to vyžadují jeho obchodní zájmy a podvoluje se často jeho požadavkům, pokud to neohrožuje zájem korporace. Právě to je jedním z hlavních důvodů, proč některá tajemství nemohou být nikdy veřejně sdělena světu, neboť existence uměle při životě udržovaných mozků, lidských klonů a dalších technologií je pro okolní svět (a zejména Bratrstvo) prozatím neúnosná.

K Černé legii přistupuje Cybertronic obdobně jako ostatní, vnímá ji jako velké ohrožení.

Přestože je obviňován z napodobování Černé technologie a nekrotechnologie, nebyly nalezeny žádné důkazy pro toto tvrzení. Tyto technologie mají základ v mystickém umění a nepředstavují standardní vědecké postupy. Cybertronic sice zkoumal a zkoumá Černou symetrii, ale přestože díky tomu získal některá ojedinělá zařízení, konstruuje je na základě vědeckých poznatků.

V korporaci je jen minimální množství kacířů, navzdory rozšířenému tvrzení o nebezpečnosti kyberimplantátů jako bran pro Černou symetrii. Skutečností je, že AI Cybertronicu jsou nastaveny na rozpoznání účinků Černé symetrie a dokáží vyvolat autodestrukci v případě napadení. Skutečných případů, kdy Symetrie získala kontrolu nad některou AI, je ve skutečnosti žalostně málo, spíše může její vliv vést k selhání lidské části mozku (stresované působením kyberware), případně známému stavu ‚amoku‘.

Tvrdí se, že uvnitř Kybermystiky existuje frakce, která prosazuje navázání spolupráce s Černou legií, zejména se služebníky Ilian. Tato skupina, jejíž existence je nicméně nejistá a dost možná spadá jen mezi další fámy, je nazývána ‚Černá kurie‘ (*Black Curia, Curia Moro* – oproti řídicímu orgánu Kybermystiky, tzv. ‚Kyberkurii‘).

Úspěch je tajemství, tajemství je život.
Cybertronic.